

<http://www.novinky.cz/zena/styl/174016-sandra-novakova-muzi-jsou-mnohem-rovnejsi.html>

Sandra Nováková: Muži jsou mnohem rovnější

Ač je štíhloučká černovlásce sedmadvacet, má už na svůj věk docela bohaté životní zkušenosti. A ne vždy zrovna nejveselejší. Jen výraz věčného smíška vzdáleně připomene rozkošnou holčičku z televizního seriálu. Při rozhovoru v kavárně jejího bratra popíjela Sandra oblíbené campari s tonikem, které jí namíchal.

"Život je drsnej a s nikým se nemazlí."

FOTO: Michaela Feuereislová

Sandra a její bratři

- Nejstaršímu Filipovi je 34 let, je dramaturgem v České televizi.
- Štěpán 32, šéfuje pražskou kavárnu Ideál.
- Adam 29, scénograf, výtvarník - maluje, dělá sochy, navrhuje dekorace. Mohli jsme ho vidět: Správná šestka, Bylo nás pět, Divoká hra, Zdivočelá země, Na lavici obžalovaných justice, Policejní pohádky strážmistra Zahrádky, Černý slzy, Škodná, Modrý Mauritius.

sobota 18. července 2009, 16:30

Se vším jste začínala brzo. Na televizní obrazovku přicházíte jako osmiletá v roli culíkaté pihovaté rošťandy v seriálu Správná šestka. Jak na vás režisér Karel Smyczek přišel?

Chodili jsme s bratrem Adamem do Dismanova dětského rozhlasového souboru a tam nás objevil. Udělali konkurz a nás si vybrali.

Pak následoval seriál Bylo nás pět a roztomilá cukrářova Evička. Myslela jsem, že její představitelce je šest sedm let. Péťa Bajza, kterého hrál váš bratr Adam, vypadal také jako malý kluk. Vám ale bylo jedenáct a bratrovi třináct. Mladistvý vzhled máte v rodině?

Kvůli natáčení seriálu jsem opakovala šestou třídu a Adam osmičku. Když startoval v televizi, brácha nastoupil na střední školu, kde už se kluci považují za chlapy. A on tam má jednu scénu, jak mu jeho máma Dáša Veškrnová myje pindíka ve vaně, kde vypadá jako šestiletý chlapeček, který jde v září do první třídy. Přitom všechno působí jako uvěřitelné. Stal se chudák terčem posměchu spolužáků. (směje se) Skutečně, jsme všichni takový nevyvinutý, drobný, opožděný... (smích)

Při vzpomínce na roztomilý seriál mě napadá, že máte původně blond vlasy. Havraní barva je výsledkem role nebo touhy po radikální změně vzhledu?

Patřím k experimentátorům, takže od první chvíle, kdy jsem se dostávala do puberty, mě přepadaly chutě na změnu. Já měla pubertu docela brzo, asi ve třinácti jsem si začala barvit vlasy. Barbínám jsem dělala číra, protože bráchové v té době byli pankáči a já po něm taky toužila. Na táborech má hlava okusila zelený spreje, hodně dlouho mě držela zrzavá.

Odjakživa se mi líbily ženské s tmavými vlasy, tak jsem šla dohněda. Pak mě viděla režisérka Karin Babinská před natáčením filmu Pusinky a měla pocit, že konečně vypadám jako její postava Karolína. Ještě mi vlasy ztmavili dočerna. Obě mé protihráčky - Petra Nesvačilová i Maruška Doležalová jsou světlovlásky. Moje role je o holce, která tu partu tak trochu vede, je dominantní, takže změna barvy ten charakter podpořila.

Sandra má na svůj věk mnoho neveselých zážitků

FOTO: Michaela Feuereislová

Mám pocit, že šibalka Evička je pro vás typická. Jak říká režisér Smyzcek - štírek i půvabná. Je těžké se vymanit z role roztomilé koketky?

Je fakt, že mi všichni dlouhou dobu říkali Evičko Svobodová, ale snad jsem do škatulky roztomilé koketky nezapadla. Nemohu své začátky srovnávat s tím, co dělám teď. Dítě je taková loutka v ruce režiséra. Nevžívá se do role, jen řekne svůj text a je na režisérovi, zda ho dokáže vést správným směrem.

Já měla spíš po letech pocit, když mě začali lidé znát z obrazovek jako zdravotní sestřičku Gábinu Šimovou, jestli se nezaškatulkují a pak nebude těžké z toho vypadnout. Seriál má velkou moc, může herce zařadit a těžko potom bojuje o jinou roli.

V pořadu České televize Osudy hvězd vás diváci viděli v klubu jako zpěvačku šansonů. Máte zvláštně posazený hlas... Zpíváte ráda na veřejnosti? Není to oproti hereckým rolím víc osobnější vystupování?

Určitě je, také kontakt s diváky je přímější. Vím, že nejsem zpěvačka, jsem si vědomá svých chyb, nedostatků i mezí. Proto si vybírám takové písničky, ve kterých se cítím dobře a v nichž je co předvést. Písničky s příběhem, při kterých je co zahrát. Do kterých se můžu nějak stylizovat. Buď třeba depresivní a do toho se posadím, nebo úplně infantilní a tu pojmu holčičkovským stylem.

Nejsem zpěvačka, tudíž zpívání je pro mě hraní. Našli jsme se s kolegou hercem Filipem Rajmontem, mým dobrým kamarádem, a jednou za měsíc vystupujeme v pražské vinárně Carpe Diem. Celé „Barování“ zařizujeme, což dá docela zabrat. Sehnat na jeden večer všechny účinkující je moc těžké. Máme jich tam třeba patnáct!

Takoví lidé jako Vojta Dyk, Ondřej Brzobohatý, Ondřej Ruml, měli jsme tam Matěje Rupperta, Báru Basikovou, Davida Kollera... Hvězdy vystupují zadarmo, honoráře jim neplatíme, protože bychom jejich vystoupení finančně neutáhli.

S Filipem Tomsou vytváří pár v nové komedii Veni, vidi, víci. Jeho manažerku Alici hraje modelka Jitka Kocurová (vlevo)

Písničky jste na závěr věnovala své mámě Evě. Jaký máte vztah?

Je moje nejlepší kamarádka! Ví o mně úplně všechno, stejně jako můj přítel... Fungujeme spolu bezvadně, odmala jsem za ní mohla přijít s čímkoliv. Jakýkoliv problém nastal, všechno jsem jí řekla, snažila se mi pomoci. Toho si moc vážím, jde o strašně cennou věc.

Nikdy se nestavěla do role rodiče manipulátora. Vždycky k nám ke všem přistupovala jako k sobě rovným a nechala nám prostor, abychom se mohli rozvíjet. Podporovala nás v tom, na co máme. Přitom je ale obrovský kritik, takže když si myslela, že je něco špatně, rovnou řekla, co si myslí. Má cit, je soudný člověk.

Vychovávala sama čtyři děti. To se musela pořádně otáčet. Jak takovou partu zvládala?

Když si vzpomenu, jaký jsme my čtyři byli haranti, tak to nechápu. Klobouk dolů, opravdu. Tolik dětí je nadlidský úkol. Pracovala jsem chvíli jako au-pair v Anglii a starala se o dvě malé děti. Byla to léčba šokem a uvědomila jsem si, že na děti mám dost času.

Je těžko představitelné, co je za tím práce. Jen těhotenství, šestinedělí, kojení, pleny a noční vstávání. Kdy táta přestal doma fungovat?

Na tohle téma už nerada mluvím. Něco jsem k tomu řekla a všechny bulváry začaly má slova rozpitvávat a udělaly si z toho své fiktivní rozhovory a články. Pak si člověk připadá, že své soukromí vykřikuje do celého světa a mluví o svých problémech. Já nejsem taková, jednou jsem měla podobnou chvíli, svěřila se a už na toto téma nechci mluvit. Žil si svým způsobem, byl umělec ve svém bohémském světě. Všechna starost, výchova a zodpovědnost později spočívala na mámě.

Otec fotograf měl uměleckou duši, ale propadl alkoholu. Bolí vzpomínky na dětství?

Díky filmování jsme si užili krásný dětství. Když točíte několik dílů, tak vlastně prožíváte báječný a zajímavý prázdniny. Natáčení, kdy jste středem pozornosti, nebo s cirkusem, v pauzách se houpete na chobotu slona, prostě super. Celý štáb vytváří podmínky a jedná s vámi jako se sobě rovným. A vy také něco tvoříte, což je pro dítě úplně úžasný pocit.

I ta zodpovědnost je ohromně příjemná. Přistupuji k životu pozitivně, netrápím se těžkými vzpomínkami. To snad každý - potlačí v sobě ty špatné a zůstane jen to pěkné. Měla jsem kolem sebe tři bráchy, se kterými jsem si hrála. Fakt krásný dětství.

S producentem Janem Nejedlým je Sandra rok šťastná. Honza je první muž, se kterým od prvního okamžiku žije a bydlí.

FOTO: Michaela Feureislová

Do her s kluky se asi panenky nehodily?

No, to je pravda, jak mě vychovávali bráchové, ani jsem neměla tendenci hrát si na princezny. S nima mě to fakt bavilo, byla sranda. Myslím si, že leckterý jedináček vyrůstající v harmonické rodině toho zažije míň. U nás doma se stále něco dělo. Bylo to dané i kulturním založením rodičů. Hodně jsme chodili na vernisáže, na výstavy, pořád zajímavé kulturní události.

Když přišel problém, tak tím, že máma s námi jednala a mluvila na rovinu, neměli jsme pocit něčeho divného, špatného, utajovaného. Tím, že se věci řešily otevřeně, v klidu jsme se se vším vyrovnali. Naopak mám dojem, že nás tyhle záležitosti obohacovaly a dalo se z nich čerpat pro další život. Na základce mi spolužáci připadali nedotčení životem. Neměla jsem si s nimi tenkrát moc co říct, spíš jsem se stýkala se staršími kamarády.

U spolužaček přišel třeba zcela běžný problém, ze kterého se skládaly, všechno těžce nesly. My byli konfrontováni odmalička se vším otevřeně a člověk se otříská. Díky těmhle zkušenostem zastávám názor, že s dětmi se má jednat na rovinu. Život je drsnější a s nikým se nemazlí.

V pubertě na konzervatoři jste si prošla bujarými večírky ve stylu houseparty, dokonce přiznáváte z té doby každodenní paření. Neděsilo vás, že skončíte jako otec? Že neuhlídáte určitou míru?

Kdo si začne zahrávat s něčím takovým, vždycky si myslí, že uhlídá mez. Jsou lidi, kteří kalí neuvěřitelným způsobem celý život, ale alkoholismu nepropadnou. A jiní zdaleka tolik ne, a dojedou na to. Záleží na vůli každého člověka. Měl by nám fungovat červený puntík, nebo zazvonit bzučák - tady pozor, už přestávám mít kontrolu! A je na každém, jestli si dokáže uvědomit, co se děje. Já se počítám k realistům, kteří stojí nohama na zemi.

Tím, co jsem si prožila a jak jsem předtím žila vesele, mi vždycky docvaklo, kam nejtít, kdy musím končit. Někdy se moji vrstevníci pouštěli do něčeho bez větších zábran a já měla v sobě odjakživa hranice a brzdu. Nevadilo mi říct, tak do toho já nejdu, že mě potom nebudou brát. Nenechala jsem se strhnout většinou. Jestli si tím zadám, nebo ne. Naopak, po čase se mi tohle zúročilo.

Co vám pomohlo se z flámů dostat?

Normálně, jednou prostě už nemáte chuť. Někomu bouřlivá puberta začne až v sedmnácti, u mě to bylo dřív, možná díky starším sourozencům. Někdo tím obdobím projde úplně v klidu. Večírkové flámování netrvalo dlouho, asi tři čtvrtě roku, a najednou jsem si říkala: co mi dává? Co z toho, že chodím pařit, lžu mámě, že spím u kamarádky, že u ní trávím víkend, ale přitom jsem vůbec nespala. Nic mi to nepřinášelo, nijak mě to neposouvalo dál. O věcech přemýšlím, mám v sobě mez, takže jsem si řekla a dál už ne.

Sandra Nováková na večírku

FOTO: Michaela Feureislová

Takže jste se sebrala a odjela do Anglie. Za odjezdem byla chuť změnit prostředí nebo jste se chtěla naučit jazyk?

Jedno s druhým. Na konzervatoři jsem si připadala jako student-nestudent, moc jsem škole nedávala. V tom jsem byla dost opožděná, nedocházelo mi, co škola může přinést. Po jejím skončení mi najednou docvaklo, že jsem čtyři roky promarnila. Měla jsem chuť se dovzdělat. Šla jsem studovat na rok jazykovku a začala brigádníčit v kavárně u bráchy za barem.

Je legrační, že po dobu studií stále byla nějaká práce. Ať v divadle, v České televizi, průběžně jsem točila, ale po dokončení školy všechno skončilo. Nabídky nepřicházely a já začala ztrácet sebevědomí. Šílený! Každý den bez práce. Člověk začne pochybovat sám o sobě, jestli na herectví má. Přitom víte, že se studiem konzervatoře nemáte žádné základní vzdělání. Cítíte se jako počítačový analfabet, jazyky žádný, úplně neschopnej člověk.

Vyštvala vás odsud pracovní beznaděj?

Cítila jsem se na dně. V hlavě mi běželo: musíš něco radikálně změnit. Zřejmě ve mně nebyla odvaha udělat nějakou změnu tady, s něčím se poprat, tak jsem odjela do Anglie. Strašná zkušenost! Sice jen půlroční, ale fakt děsná. Se vším jsem se musela porvat sama. Na druhou stranu mi dodala velkou sílu, spoustu elánu.

Zpočátku jsem pracovala ve vesnici asi 200 kilometrů od Londýna, kde bylo jen pole, autobusová zastávka, smíšené zboží a jedna hospoda. A já v ní dělala uklízečku v kuchyni. Úplně nejdrsnější práce byla lézt do digestoří nahoru, rozebrat je a čistit. S tím mým tělíčkem, pět hodin... Anglicky mluvit nebyla příležitost, a zapomínala jsem češtinu! Pak jsem si našla přes internet práci au-pair na okraji Londýna. Musíte se přizpůsobit rodině, nemáte žádnou svobodu, ani soukromí a přitom prakticky nevyděláváte nic.

V hospodě něco bylo, sice z minimálního platu, ale přece na zaplacení dluhu u mámy. Mohla jsem jí vrátit peníze půjčené před cestou na letenku. Jako slečna k dětem jsem finančně doslova živořila. Po návratu však začalo najednou všechno jít. Organizovala jsem Barování, přišel konkurz na Pusinky a postupně začaly věci vycházet.

Víte, že jméno Sandra je přejaté z italského zkráceného Alessandra, což znamená ochránkyně mužů?

(směje se) Fakt? Tak proto mám tak pozitivní vztah k Itálii! Víím, že znamená ochránkyně mužů. Asi se ke mně ten výklad hodí, nejspíš je to pravda. Ale nesouvisí to se jménem, spíš že jsem vyrůstala se třema klukama, každý měl spoustu svých kamarádů a já celé dětství žila mezi samejma chlapákama. Jsem naladěná na stejnou vlnu, i když někdy je to trochu na škodu a občas trochu narazím.

Sandra Nováková důvěřuje spíše mužům. Jsou podle ní rovnější.

FOTO: Michaela Feureislová

Ovšem díky tomu důvěrně znáte mužský svět. Dokážete, po zkušenostech s tátou, mužům důvěřovat?

Víc než ženskej, protože ty mě mnohdy víc zklamaly než chlapi. Muži jsou mnohem rovnější. Když je nějaký problém, rozbijou si hubu. Kdežto holky ne, ty na sebe spíš udělají nějakou levou, podrazí se, jedna druhou pomlouvá za zády. Vlastně nejsou schopný si ani věci vyříkat do očí. A když se to stane, neumějí se s tím vyrovnat. Takovou mám zkušenost.

Párkrát se mi sice vymstilo, že pokud se k mužům chováte otevřeně a jako kamarád, někteří v tom vidí něco víc. Brali moji důvěřivost a otevřenost jako projevení nějakých hlubších citů, jako náklonnost. A přitom z mé strany o nic takového nešlo...

První vážný vztah a hned známé jméno Otakáro Schmidt. To mě pobavilo - mladá herečka a dost extravagantní režisér.

(směje se) Mě taky, už několikrát! Šlo tehdy o absolutní kamarádství. Protože jsem vyrůstala s klukama, nedělalo mi potíže v šestnácti sedmnácti kamarádit s člověkem jako je Otakáro. Který je, v dobrém slova smyslu, trošku blázen. Má svůj svět a moc mi předal.

Naše kamarádství bylo hodně intenzivní, chodili jsme spolu na večírky, jeli společně na filmový festival do Karlových Varů. Logicky nás dávali dohromady a brali jako dvojici. Když na naše přátelení zpětně koukám, dochází mi, že šlo spíš o něco v takovém lolitkovském duchu (smích).

Dnes žijete s producentem Janem Nejedlým. Nepodezírali vás, že jste díky němu dostala hlavní roli v romantické komedii Veni, vidi, vici, která zanedlouho půjde do kin?

On mě do toho filmu vůbec vzít nechtěl. Protože jsem ze seriálu, tak se mu nelíbilo, že moje role zdravotní sestry je postavená negativně. Nechtěl mít kladnou postavu Terezky v romantickém příběhu představovanou někým, koho televizní diváci vnímají záporně. Jenže tehdy za mě lobovalo několik lidí - od autora námětu Marka Šmída přes paní Helenu Hejčovou na propagaci filmu, která mě znala z Pusinek, až po paní Zdenku Munzarovou z castingové agentury.

Po pár týdnech toho měl Honza dost, jak na něho doporučení doléhala ze všech stran, takže svolil. Ale měl jednu podmínku. Přál si v roli Honzovy (hraje ho Filip Tomsa - pozn. red.) maminky Ivetu Duškovou na rozdíl od Marka Šmída, který její obsazení nepodporoval. Takže souhlasil s Novákovou, pokud bude Dušková. Na castingu a následných kostýmkách, kde jsme se viděli, mě ignoroval, já taky vůbec nevěděla, kdo to je.

Pak ale přišla první tiskovka k filmu v Karlových Varech, po které jsme si začali povídat. Povíдали jsme si až do rána a od té doby nebyl jediný den a noc, kdy bychom byli od sebe. Připadá mi, že nás dala dohromady nějaká vyšší moc. Teď máme první výročí. Nikdy jsem například nebyla schopná se k někomu nastěhovat. To byl pro mě nepřekonatelný problém.

Aspoň tři dny v týdnu jsem potřebovala mít svůj klid, být u mámy, nebo v našem bytě a žít si svůj život. A najednou je všechno úplně jinak.

Nejzajímavější rolí pro Sandru byla Žaneta ve Fajn brigádě z cyklu Soukromé pasti.

FOTO: Michaela Feureislová

Romantika z golfového prostředí. Čím byste diváka na Veni, vidi, vici nalákala?

Že ho chce především potěšit, přinést mu krásný emoce, aby se odreagoval, nenudil se a odcházel s příjemným pocitem. Je v něm nádherná kamera Tomáše Juríčka, emotivní hudbu Káji Maříka nahrával stočlenný symfonický orchestr, šedesát smyčců, opravdu zážitek. Taky skvělý herecký výkony, třeba Bob Klepl, který povídá o golfu. Kamera jede kolem něj na hřišti a on mluví s takovým roztomilým zápallem...

Myslím si, že jsem docela velký kritik a náročný divák, nemám ráda filmy, které mi nic nepřinesou. Ač jde o jednoduchý příběh, je udělán poctivě a profesionálně. Nic není ošizený, takže i když nejde o žádnou hlubokou záležitost, odcházíte s úsměvem a odpočinutá.

Asi dosud nejzajímavější byla role astmaticky Karoliny z road movie Pusinky. Tři holky nepřijaté na vysokou na útěku z domova. Co vám tohle natáčení dalo?

Možná ještě zajímavější pro mě byla Žaneta ve Fajn brigádě z cyklu Soukromé pasti. Vydělávala si na vysokou a na obživu svých sourozenců prostitutí. Do toho se vžít bylo náročný a musela jsem hodně přemýšlet, protože předvést za tři čtvrtě hodiny pětiletý vývoj holky, která přijede z malinkého města a v Praze se z ní stane něco tak diametrálně odlišného... Krásná role dávající ohromnej prostor.

Myslím si, že po seriálové protivné zdravotní sestřičce Gábině z Ordinace v růžové zahradě byl divák příjemně překvapený, jak umíte hrát.

To ale není úplně moje zásluha. Je moc důležitý, jak vás vede režisér. Herec má v sobě velkou škálu možností hraní a režisér je tu od toho, aby ji v herci objevil. Pokud máte prostor pro tvůrčí práci, s vnímavým režisérem vznikají nádherný věci.

Teď jsem něco podobného prožívala při natáčení Protektoru, filmu z válečné doby. Mám v něm jen malou roli vyšinuté novinářky. Ale z režiséra Marka Najbrta jsem cítila, že má v sobě přesně tuhle schopnost objevovat ve vás polohy, o kterých ani netušíte, že ve vás jsou. To samé režisérka Pusinek Karin Babinská, tenkrát jsem o ní říkala, že je čarodějka. Bylo pro mě úplně neuvěřitelný, co z nás dokázala vytáhnout. Od té doby přemýšlím o herectví úplně jinak.

Podobnou práci jste nepoznala v divadle?

Bohužel, mám smůlu, i když už dávám potřetí všechny možné žádosti do různých divadel, zatím nic. Na Palmovce, kde jsem vystupovala jen jako host, proběhly derniéry těch dvou her. Hrozně mě to mrzí, protože přesně takovou těsnou práci s režisérem pozná herec v divadle. Dává prostor herci se něco naučit. Až Karin Babinská mě naučila, že se dá o roli přemýšlet jinak. Třeba i o barvě hlasu.

Vratme se k seriálové zdravotnici, která při pobytu v zahraničí propadne drogám. Tohle dno se vám povedlo hodně přesvědčivě. Máte za sebou podobnou zkušenost?

Ne, vůbec, vlastně jsem něco takového ani neviděla na vlastní oči. Jen jsem čerpala z filmů a byl s námi odborný poradce, který vysvětlil, co drogy s člověkem dělají, jak vypadají projevy užívání a jak fungují abstinenční příznaky. Řekne vám, že jde o návaly, příšerný křeče a třas v těle.

Filmů s drogovými i alkoholickými delirii bylo natočeno hodně, takže je z čeho brát. Myslím si, že heroin daleko hůř zdevastuje člověka. Kam se hrabe můj herecký výkon. Ale bavilo mě hrát feťačku, bylo co předvádět, do čeho se položit. Vžívala jsem se do ní natolik, že jsem většinou propotila všechno oblečení.

Jste ze čtyř dětí, chtěla byste také velkou rodinu?

(směje se) Přítel Honza má dvě děti, já už nemusím rodit... Ne, ještě necítím žádné biologické hodiny. Žila jsem naplno a měla spoustu vztahů. Poprvé prožívám něco tak pěkného, takže si to chci ještě sobecky užít. Není kam spěchat.